

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1788/2024
16.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Мирјане Андријашевић, Татјане Ђурица, Весне Субић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Наталија Шолић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2485/23 од 25.01.2024. године, у седници већа одржаној 16.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда Београду Гж1 2485/23 од 25.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2485/23 од 25.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 109/21 од 20.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је претрпео злостављање на раду и у вези са радом код туженог, од стране надређених - запослених код туженог, у периоду од 19.04.2011. године до 24.04.2015. године, на начин ближе описан овим ставом изреке, те да се обавезе тужена да спречи свако даље злостављање на раду и у вези са радом. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете у виду душевних болова због повреде части и угледа, повреде достојанства, личног и професионалног интегритета исплати износ од 450.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.03.2021. године до коначне исплате, као и да му на име претрпљеног страха исплати износ од 450.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд наложи туженој објављивање пресуде у свим већим дневним листовима и медијима са националном лиценцом у РС. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2485/23 од 25.01.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Вишег суда у Београду П1 109/21 од 20.03.2023. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду и у вези са радом код тужене, од стране надређених - запослених код тужене, у периоду од 19.04.2011. године до 24.04.2015. године, на начин ближе описан овим ставом изреке, док је тужбени захтев у делу којим је тражио да обавезе тужена да спречи свако даље злостављање на раду и у вези са радом које тужилац трпи од стране надређених, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, повреде достојанства, личног и професионалног интегритета исплати износ од 450.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.03.2021. године до коначне исплате, као и да му на име претрпљеног страха исплати износ од 450.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да објави пресуду у свим већим дневним листовима и медијима са националном лиценцом у РС. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 426.800,00 динара, са затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 96.000,00 динара. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 35.250,00 динара, са затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због прекорачења тужбеног захтева пред другостепеним судом, битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, а у смислу чл. 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца у спору за остваривање судске заштите због злостављања на раду, утврђењем да је претрпео злостављање на раду (на начин описан у усвајајућем делу става другог изреке другостепене пресуде), као и за накнаду нематеријалне штете и објављивање пресуде у јавном гласилу. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, Врховни суд је оценио да у

конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Осим тога, наводима ревизије оспорава се и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Сагласно изложеном, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду овај спор спада у парнице из радних спорова, док је ставом 5. истог члана прописано да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете због злостављања на раду, тужилац је поднео 24.04.2015. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 29. став 5. Закона о спречавању злостављања на раду.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с. р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић